

„Emo, je to strašně nebezpečné! Prosím, vrať se! Ach Emo!“

Víla se snažila Emě zabránit v cestě. Drobounkýma ručkama jí máchala před očima.

„Emo... slyšíš mě? Emo, prosím, vrať se!“

Emu neposlouchala. V hlavě jí hučelo, do pláštěnky bubnoval déšť. Přidala do kroku.

Víla kolem ní poletovala skoro celou cestu, až vysílením dopadla do trávy. Rozplakala se: „Emo!“

Stejně jako Slečna i víla se dívala za Emou tak dlouho, dokud jí nezmizela z očí.

) 11. (

Cesta se prudce svažovala z kopce. Ema pospíchala, až jí pod nohama bláto stříkalo na všechny strany. Hrbolatá cesta byla plná kaluží. Mlha se náhle rozestoupila. Ema uviděla vysoké zděné hradby z červených cihel. Udýchaně se zastavila. Překvapeně se dívala na hluboký vodní příkop, který se pod hradbami vlnil. Žádná z dívek nikdy nevyprávěla, že by k bráně vedl dřevěný padací most.

Zvolnila krok, i když by se nejradši rozběhla. Červotoči v břiše se opět dali do práce.

Ještě než k mostu došla, přestalo pršet. Dokonce vysvitlo slunce. Ema si stáhla z hlavy kapuci. Za chvíli jí bylo v pláštěnce horko, z mokrých ramenou jí dokonce stoupala pára. Znovu se zastavila, pláštěnku svlékla a schovala do tašky. Konce obou copů měla mokré, celou dobu jí vykukovaly z pláštěnky. Teď jí zmáčely ramena světlehnědé blůzky.

Zvedla oči. Hradby byly z bezprostřední blízkosti nesmírně vysoké a mohutné. Chvíli se jimi kochala, ale pak už vstoupila na most. Nikdy neměla možnost zjistit, zda trpí závratí, přesto šla radši prostředkem. Měla pocit, že se most pod každým jejím krokem lehce zhoupl.

Brána byla dostatečně široká, aby jí projely dva kočáry, z každé strany stála stráž.

Emu zamrazilo v zádech. Muži ve stráži byli oblečení v kožených kabátcích, zpod kterých vykukovaly nohy v barevných kalhotách. Na hlavách měli vysoké přílby. Stáli strnule jako sochy, opření o svá kopí.

Ema slyšela, jak jí tluče srdce jako zvon. Ani jedna dívka neříkala, že by Město hlídaly strážě. Čekala, že ji zastaví, ale ani jeden z mužů si jí pořádně nevšiml. Jako by tudy procházela každý den!

„Dobrý den,“ pozdravila hlasitě.

Muži po ní blýskli okem, přes tvář jim přeletěl úsměv, ale neodpověděli.

Ema prošla bránou. Octla se na rušné ulici. Sem a tam chodili lidé obtěžkáni vším možným. Jakýsi hubený shrbený stařík nesl na zádech velký šedivý pytel. Žena se zeleným šátkem na hlavě držela v každé ruce ohromný proutěný košík, ze kterého vykukovaly rozčilené bílé husy. Kdyby Ema včas neuskočila, jedna by ji se syčením štípla do paže.

„Dávej pozor! Co se tu motáš?!“ křikl na Emu kdo-si, komu tím skokem nedopatřením dupla na nohu.

„Promiňte,“ vyhrkla.

Zarostlý muž s dlouhými zacuchanými vlasy a vousy ji sjel podmračeným pohledem. Na sobě měl roztrhanou špinavou halenu a zvalené kalhoty. Náhle se usmál. Vyděšená Ema zahlédla v jeho ústech jediný žlutý

velký zub. Natáhl k ní ruku s dlouhými černými nehty.

„Dala almužničku, slečinko.“

„Prosím?“

„Taková hezká slečinka přece není lakotná...“

„Já... vám nerozumím?“ Ema na muže zmateně hleděla.

Úsměv se proměnil v nenávistný úšklebek.

„Táhla k čertu, zmije jedna proradná!“

Muž k Emě napřáhl ruku, ale ta nečekala. Zděšeně vyjekla, otočila se a dala se do běhu. Cestou se ještě několikrát ohlédla, ale muž ji nepronásledoval.

„Kampak, kampak! Kam ten spěch!“ mrzutě zvolala žena v červené zástěře, do které Ema vrazila, právě když se otáčela. „Honí tě někdo?“

„Ne...“ zastavila se zmateně Ema.

„Tak tu nestrkej do slušných lidí!“ žena se zamračila, a dokonce Emě pohrozila.

„Hej! Uхни mi z cesty!“ křikl na ni muž, který vzl na trakaři velký dřevěný sud.

Ema se udýchaně přitiskla ke zdi nejbližšího domu. Pozorovala rej na zaprášené ulici. Nikdo si jí našťestí už nevšimal. Rozčileně přemýšlela. Kde to vlastně je? Kde jsou široké ulice plné obchodů, o kterých mluvily dívky? Kde jsou ti milí lidé, kteří sedí v parku na lavičkách, usmívají se a povídají si? Kde jsou děti, které si na trávě hrají s míčem? Kde jsou krásné domy s okny s bílými krajkovými záclonami a květinami?

Dům, ke kterému se tiskla, byl šedý a oprýskaný, z otevřeného okna po Emině levé ruce byla cítit připálená cibule.

„Hledáš něco?“

Ema se lekla. Dívka, jež ji oslovila, byla o hlavu menší než ona, měla velké modré oči a rozježené světlé vlasy.

„Nemusíš se bát, já ti nic neudělám,“ usmála se.

Ema si všimla, že má ulomený přední zub. Na sobě měla potrhanou tmavomodrou blůzku a šedivou sukni. Bosé nohy špinavé až hrůza.

„Jmenuji se Františka. A ty?“

Ema neodpověděla. Nechápatě se dívala, jak může taková hubená dívka, jako je neznámá Františka, unést v každé ruce džber plný vody.

„Až donesu milostpaní vodu a našťípám třísky, tak si můžeme spolu chvíli hrát,“ řekla Františka.

Ema prudce zavrtěla hlavou.

„Já... já musím jít...“

„Nemusíš. Máš přece celý den volno.“

Ema se zarazila. „Já...“

„Všechny dívky ze Sirotčince se přece smějí vrátit až večer.“ Františka pohodila hlavou k protějšímu domu, z něhož se ozýval čísi zlostný křik. „Pracuji v tamhletem domě. Když na mě počkáš, můžeme jít na chvíli k řece. Mám tam ve vrbě schovanou lodičku z kůry.“

Než stačila Ema vyhrknout, odkud ví, že je ze Sirotčince, v protějším domě se rozrazily dveře a ozval se výkřik: „Jak dlouho mám čekat na tu vodu, no?!“

Františka se otočila jako na obrtlíku a ztratila se v domě.

Ema se otrásla. Pryč odsud! Taková špinavá holka! Možná umí čarovat! Jak by jinak poznala, odkud Ema je? Bůhví co by jí provedla. Nakonec by jí ještě sebrala peníz! Ema jednou rukou rychle zkontrolovala, že je mince na svém místě. Pospíchala pryč.

Ulice se kroutila jako had. Lidí neubývalo, ale Ema už si dávala pozor, aby do nikoho nevrátila ani nestrčila. Octla se na malém náměstí se zdobenou kamennou kašnou uprostřed. Z náměstí vedlo několik ulic na všechny strany.

Ema tiskla peníz v kapse a rozhlížela se. Kterým směrem se vydat?

„Hej, malá,“ kdosi jí poklepal na rameno. „Pojď, ukážu ti, kde mají nejsladší bonbony na světě.“ Muž v černých lakýrkách a s knírkem pod nosem se na Emu usmíval. „Je brzy. Vsadím se, že jsi svůj zlatý peníz ještě neutratila.“

) 12. (

Ema se muže netroufla zeptat, odkud ví, že má zlatou minci. Jsou snad lidé z Města jasnovidci? Nic takového ovšem žádná z dívek, které už Město navštívily, nikdy neprohlásila.

„Nugátové, čokoládové, jahodové, malinové...“ vypočítával muž na kostnatých prstech, zatímco vykročili. „Jaké si dovedeš představit! Ale nejvíc jdou na odbyt karamely. Máš ráda karamely?“

Ema si vzpomněla, jak ji Radka o karamely prosila. Přikývla. Muž se rozzářil.

„Výborně. Jsem specialista na karamely. Nesnáším ty, které se ti přilepí na zuby a nesundá je ani zubař sbíječkou,“ muž se zahihňal. „Vím, kde prodávají takové, co se na jazyku doslova rozplývají, hmmm. A nejsou drahé. Za peníz, který máš, si jich můžeš koupit celý pytel. Mimochodem, neztratila jsi minci?“

Ema zavrtěla hlavou.

„Ukaž, podívám se. Uznej, že nemá cenu šlapat ten kopec, kdybys byla bez peněz. Na to jsem moc líný,“ muž se znovu zahihňal.

Ema tiskla minci v kapse rukou tak mocně, že ji doslova rozehřála. Peníz byl hladký a velký skoro jako celá její dlaň.

„Tak ukaž!“ muž se zastavil.

Ema se ošila. Vidina nejsladších bonbonů na světě jí začala vadit. Možná by bylo lepší, kdyby takový obchod našla sama. A nakonec, je vážně brzy. Nemusí s sebou tahat pytel bonbonů celý den. Jak to jen muži říct, aby ho neurazila?

Rozhlédla se. Na ulici ale nebyl nikdo, kdo by jí poradil. Do očí jí ovšem padl podivný nápis nad zaprášenou úzkou výkladní skříní. ANTIKVARIÁT. Konečně obchod! Ale jaký? Co to je za podivný název? Ema přistoupila blíž. K jejímu údivu byly za sklem výlohy položené knížky.

„Hej, co je? Tak máš ty peníze, nebo ne?“

Ema neodpověděla. Knihy! Okamžitě si vzpomněla na ohmatanou knihu o hodných dětech, kterou jim Slečna čte stále dokola. Nebylo by úžasné, kdyby děvčatům koupila novou knihu?

Přestala si muže všímat. Opřela čelo o výlohu a nadšeně hleděla na knížky. Nevypadaly sice jako nové, ale podle obrázků bylo jasné, že jsou mnohem lepší než ta, kterou mají v Sirotčinci. Jedna kniha byla otevřená a na stránce se vyjímal krásně nakreslený zajíc. Vypadal jako živý! Takoví přece tu a tam pobíhají po zahradě Sirotčince! To by Hanička koukala, kdyby takovou knížku Ema donesla!

„Hej, tak co bude?“

Ema muže už nevnímala. Jako omámená vzala za kliku a vstoupila do obchodu. Zvonek nade dveřmi se rozezněl. Úlekem zvedla oči nad sebe. Kovový zvonek se houpal, a když dveře zavřela, znovu zacinkal.

Obchod byl malý, a do posledního koutku vyplněný regály s knížkami. Dřevěné police sahaly od podlahy až ke stropu. Ema zůstala stát s otevřenou pusou. To je nádhera! Dokáže si z takového množství vybrat? Ema prošla mezi regály až k oknu, kde bylo lépe vidět, a opatrně sáhla na jednu z knížek. Nikdy v životě však nenakupovala, a tak se zarazila. Smí se vůbec na knihy sahat?

„Vítám tě,“ ozvalo se za ní. Zrzavý prodavač v šedém plášti se rozverně uklonil. Nevšimla si ho, celou dobu stál v tmavém rohu místnosti jako socha. Teď vystoupil ze stínu a postavil se za dřevěný oblýskaný pult u zdi. „Že by konečně některou dívku omrzelo poslouchat stále dokola povídačky o dětech, které nikdy nezapomněly pozdravit, nikdy si neušpinily oblečení a nikdy nelhaly?“

